

Bữa tiệc và mẹ, một câu chuyện đậm tình người và đầy ý nghĩa nhân văn

Hắn bỏ hai chiếc vali to đùng lên xe rồi kêu cậu Tuấn lái xe kiểm tra xe một lần cuối trước khi khởi hành. Năm nào cũng vậy, cứ đến tháng bảy âm lịch là cả nhà hắn lại về quê để giỗ Mẹ. Năm nay, hắn quyết định về sớm hơn mọi lần hai ngày.

Ảnh minh họa

Cậu tài xế và vợ hắn có vẻ thắc mắc nhưng không dám hỏi. Chiếc ô tô chạy chậm chậm trên con đường ngoằn ngoèo, băng qua những quả đồi nhấp nhô đang mùa thu hoạch gỗ trầm. Xe đang lăn bánh bất ngờ hắn bảo dừng.....dừng lại. Cậu lái xe tên Tuấn vội đạp thắng cho xe dừng lại nhưng chưa kịp hiểu chuyện gì. Hắn mở cửa bước xuống, ngược

mặt nhìn lên trời xanh một thoáng rồi bước về phía sau nơi có một người phụ nữ đang lui cui gom nhặt những cây củi bên đường. Nghe tiếng chân, người phụ nữ ngược lên, chị ta tầm ngoài 40 tuổi, nước da sạm nắng.

Phía xa hơn một chút có hai đứa trẻ, đứa lớn khoảng 10 – 12 tuổi, đứa kia nhỏ hơn. Hấn nở một nụ cười nhìn chị rồi tiến lại gần nhỏ nhẹ hỏi: “Chị ơi, củi này thì mình bán bao nhiêu tiền một bó?” Đang làm mệt nhưng có một người lạ hoắc hỏi nên chị miễn cưỡng trả lời: “Tùy lúc chú ơi, mà chú hỏi để mua hay làm gì vậy?” Hấn lắc đầu không nói

mà cúi xuống giúp chị sắp xếp lại những cây củi cong queo rồi phụ chị bó lại, dựng sát vào vệ đường.

Hắn quay lại xe lấy ra mấy lon nước ngọt giơ tay vẫy hai đứa trẻ lại để đưa cho tụi nó. Hai đứa nhỏ mắt tròn xoe ngạc nhiên vì được cho quà, nhưng cái nhìn nghiêm khắc của mẹ làm chúng khựng lại. Có lẽ bản năng người mẹ đã buộc chị phải làm thế để bảo vệ con mình trước sự đường đột của một người khách lạ. Như hiểu được suy nghĩ của người phụ nữ, hắn nhỏ nhẹ nói; em cũng là người ở đây nhưng em đi làm xa mới về, nhà em ở thôn Hạ đó chị. Đến lúc này thì gương mặt người phụ nữ mới giãn ra kèm theo cái gật đầu và nụ cười thân thiện.

Ngồi trên xe vợ hắn hơi thắc mắc và có chút bực mình vì hành động của hắn có vẻ kì lạ nên chị ta mở cửa cùng hai đứa con bước xuống. Hắn giới thiệu với người phụ nữ đó đây là vợ và con em, tiện thể hắn buột miệng hỏi thế anh làm việc gì mà không phụ giúp chị? Chị lắc nhẹ đầu, bất chợt hai giọt nước mắt rớt ra giọng chị nhỏ lại; anh ấy mất rồi, hắn xin lỗi vì thấy mình hỏi một câu quá ngốc! Hắn nhỏ nhẹ hỏi mình chị nuôi hai đứa chắc vất vả

lắm chị ha? Như được trút cõi LÒNG người phụ nữ nói tiếp: “Anh ấy đi để lại hai đứa nhỏ mình chị lo cho chúng ăn học. Nhà có hai sào ruộng mỗi khi gieo sạ xong là chị rảnh rồi, những lúc như vậy hề ai kêu gì chị làm nấy để kiếm tiền, không có ai kêu làm thì ba mẹ con đi mót củi để bán. Sắp tới khai giảng rồi mà...” Nói đến đó, giọng chị ta nghẹn lại những giọt nước mắt lại rơi xuống đất.

Sau một khoảng lặng thình, hắn quay lại xe mở túi xách lấy ra một xấp tiền, cẩn thận cho vào một chiếc phong bì rồi quay lại chỗ người phụ nữ. Cái này em cho hai cháu để chị mua sách vở và vài bộ đồ, chị cầm đi đừng ngại. Quá bất ngờ, người phụ nữ cương quyết không nhận. Chị không nhận một phần vì LÒNG tự trọng và một phần nữa, đó là sự nghi ngờ vì chẳng có ai lại tốt bụng đến thế! Hắn đưa mắt cầu cứu vợ, như hiểu ý, vợ hắn bước tới đặt tay lên vai người phụ nữ, giọng thân thiết: “Cái này là tụi em thấy thương hai đứa nhỏ, năm học mới sắp đến rồi chị cầm lấy đi tụi em không có ý gì đâu.” Vừa nói, vợ hắn ý tứ luôn chiếc phong bì qua tay bỏ vào chiếc túi áo đã cũ, người phụ nữ đẩy ra nhưng bàn tay chị đã bị giữ lại. Sau vài câu trò chuyện, vợ chồng hắn chào người phụ nữ và hai

đưa nhỏ rồi lên xe, còn người phụ nữ kia không quên cúi đầu và liên tục cảm ơn trong nước mắt.

Xe chạy, cô vợ hỏi hấn anh quen chị ấy hả? Không, hấn trả lời kèm theo cái lắc đầu. Không khí trên xe trở nên nặng nề, vì vợ hấn và cả cậu lái xe có quá nhiều thắc mắc nhưng nhìn gương mặt lạnh tanh của hấn chẳng ai dám hỏi gì thêm. Về đến nhà, hấn được vợ chồng cậu hấn cùng mấy đứa em ra tận ngõ đón. Vừa xách vali, cậu hấn vừa bảo: “Cậu dọn sạch sẽ hết rồi, chỉ còn mấy cây cỏ trên mộ mẹ con cậu để cho con về nhỏ thôi.” Hấn cảm ơn cậu và theo bước vào nhà. Sau bữa cơm tối, vợ hấn lấy quà ra phân phát cho mọi người trong gia đình và một số người bà con xa. Ngoài ra vợ hấn cũng

không quên những phần quà cho những nhà lán giếng, vì mỗi khi vợ chồng về họ đều tới thăm.

Mới hơn 9 giờ tối nhưng ở vùng quê tưởng chừng như khuya lắm, khách đã ra về hết, cậu mợ chuẩn bị đi ngủ, hấn pha ấm trà mới rồi rủ cậu lái xe cùng ngồi uống. Như để giải đáp cho hành động ban chiều nhằm giải tỏa cho cậu ta và cũng là một cách để chia sẻ nỗi lòng, hấn chậm rãi kể: Ngày đó nhà hấn nghèo lắm, bố hấn là một gã đàn ông chỉ có công duy nhất là tạo ra hấn trên cõi đời này, còn sau đó là mất hút. Hấn được một tay mẹ hấn tần tảo nuôi lớn với sự giúp đỡ lúc có, lúc không của những người cậu và bà con bên ngoại. Hấn khá thông minh, học giỏi và năng động nên dễ hòa đồng và luôn được Thầy yêu, bạn mến.

Ngày hấn đỗ đại học, mẹ hấn làm hấn một mâm cơm to mời bà con đến chia vui và mọi người đều có một chút quà dành cho hấn. Món quà không to nhưng chứa đựng tất cả những chân tình cũng như nỗi vất vả của người dân nơi vùng quê nghèo ấy. Hôm đó mẹ hấn rất vui, nhưng đằng sau niềm vui ấy là một nỗi lo toan đang lớn dần, phải làm thế nào để có tiền lo cho 5 năm đại học của hấn?

Nhưng lúc đó hắn đang sung sướng với niềm vui dâng trào, nên đâu thấy những giọt nước mắt của mẹ.

Ngày hắn nhập học, mẹ hắn bảo: "Con nhớ ăn uống đầy đủ để có sức mà học, cố gắng học cho giỏi để sau này không phải khổ như mẹ nghe con." Nói đến đó, mẹ hắn lặng im vì tiếng nấc đã chặn lại tất cả. Trong những năm hắn học đại học, mẹ hắn làm mọi việc để có tiền nuôi hắn. Từ rửa chén bát thuê đến đi phụ giúp việc nhà. Lúc lên rừng kiếm củi, khi xuống ruộng gặt thuê v.v.v.. Thậm chí vay mượn nhiều nơi để cho hắn kịp đóng tiền học phí, để không phải chịu kêu tên mà xấu hổ với bạn bè.

Năm thứ tư, hắn được đi thi cùng đội tuyển của trường, may mắn hắn giành được giải nhất. Để thể hiện một chút với bạn bè, hắn lấy số tiền thưởng cùng với ba triệu đồng mà mẹ mới gửi ra mời bạn bè một bữa thịnh soạn. Sau khi gọi bia kèm theo các món ăn hải sản, cả đám cùng nâng li với những tiếng dô dô âm ỉ. Bữa tiệc đang cao trào thì hắn ra chỗ dựng xe để lấy món quà vào tặng cô bạn gái. Đúng lúc chiếc tivi đặt bên ngoài đang phát lại chương trình "NHỮNG CÁNH CÒ ĐI QUA

GIÔNG BẢO”, hắn nhìn lên hình ảnh người phụ nữ gầy gò, đen nhẻm đang ngồi tựa vào ghế vừa nói vừa thở không nổi kia không ai khác hơn chính là mẹ hắn.

Mẹ hắn đang run run nhận lấy một số thuốc và số tiền 3.000.000đ của những nhà hảo tâm, lúc đó hắn mới biết lâu nay mẹ hắn bị bệnh lao phổi nhưng giấu không cho hắn biết. Phải chăng số tiền ấy là số tiền hắn mới nhận chiều nay, để giờ đây hắn đang ung dung cùng bạn bè nâng những cốc bia và nhấm nháp những con tôm càng béo ngậy. Nghĩ đến đó, tai hắn như ù đi, mắt hoa lên và bất chợt những tiếng nấc tuôn ra khỏi cổ. Vội vàng thanh toán bữa tiệc, hắn xin phép đi về, trước cái nhìn ngơ ngác của nhóm bạn.

Ào vào kí túc xá, hắn gom vội mấy bộ đồ, tài liệu và chiếc máy tính rồi leo lên xe phóng vội trong đêm vì linh tính có một điều gì đó khủng khiếp đang chờ hắn. Gần sáng, hắn cũng về tới nhà. Thấy mọi người lao nhao, hắn chợt dạ. Vừa nhìn thấy hắn, Di hắn đã khóc và nói với ai đó: “Hắn về đây rồi, đừng gọi điện nữa.” Hắn lao vào nhà. Mẹ hắn nằm trên giường, thở dốc, cổ ngược đôi mắt lên

nhìn nó và nói: “Mẹ thương cho con quá, còn một năm nữa mà mẹ đi như vậy không biết ai lo cho con, con ơi...!” Tiếng mẹ hấn nấc nghẹn theo từng cơn ho sặc sụa, hấn bật khóc òa như một đứa trẻ, hấn khóc như chưa từng được khóc.

Như cố lấy chút sức lực cuối cùng, mẹ hấn kê tai nói nhỏ: “Chương trình “NHỮNG CÁNH CÒ ĐI QUA GIÔNG BÃO” họ mới cho mẹ năm triệu nữa, mẹ cất dưới gối đó. Con nhớ cất rồi ráng tiện tặn xin thêm ai đó, không thì mượn đỡ sau này đi làm rồi trả để mà ráng học cho đến tốt nghiệp nghe con.” Nói đến đó, mẹ hấn lặng im, nước mắt ứa ra nhìn hấn lần cuối, cổ họng nấc lên vài tiếng rồi hai tay buông thõng. Hấn rống lên: “Mẹ...ơ.....i”, rồi chết lặng! Dãi nắng dầm mưa lên rừng xuống biển làm kiếm tiền nuôi hấn, lại không dám ăn uống đủ chất để bồi dưỡng cơ thể nên căn bệnh lao lực đã cướp đi mẹ hấn khi mùa lễ Vu Lan đã gần kề. Mẹ hấn ra đi khi ánh bình minh vừa ló rạng và một ngày mới đang về. Đó cũng là ngày bắt đầu hấn chịu cảnh mồ côi!

Sau khi mẹ mất, hấn tưởng như ngã quỵ, nhưng nhờ sự động viên của người thân và bè bạn, hấn đủ sức

tiếp tục học. Cũng từ đó hắn trở nên ít nói, hay suy tư và thơ thẩn mỗi chiều. Hắn hối hận vì giá như hắn biết quan tâm đến mẹ hơn, biết chăm sóc và tần tiện, có lẽ mẹ hắn không ra đi sớm như vậy.

Đề rồi chiều nay trên đường về giỗ mẹ, hắn bắt gặp lại hình ảnh ngày nào. Cái hình ảnh đã cho hắn sự lớn khôn và có được ngày nay trên đôi cánh cò run run của mẹ hắn. Chính vì cái hình ảnh ấy nên hắn muốn được chia sẻ với người phụ nữ đó như một cách tạ lỗi với Mẹ, một sự sẻ chia mà lẽ ra hắn đã phải làm từ lâu lắm!

Có tiếng nấc nhẹ phát ra từ sau lưng. Thì ra này giờ vợ hắn đã nghe hết câu chuyện, những suy nghĩ vu vơ bao thắc mắc khi chiều đã bay đi hết. Choàng tay qua ôm vợ, hắn nghe môi mình mẫn chát. Cậu tài xế cúi đầu như cố giấu một điều gì đó. Có tiếng chó sủa vu vơ ngoài đầu xóm. Đêm miền quê tĩnh mịch đến lạ thường. Những giọt sương đêm rơi lộp độp. Có tiếng trẻ con khóc thét bên nhà hàng xóm. Rồi tất cả rơi vào im lặng. Tiếng gió ào ào. Đêm chậm chậm trôi...!

Nguồn tin: Xa Luận